

Uffe Ellemann-Jensens tale ved Venstres landsmøde

Taler

Uffe Ellemann-Jensen
Partiformand for Venstre

Dato

25. september 1994

Sted

Vejle

Hvad vil Venstre? Sådan lød spørgsmålet sidste år. Det er der ikke længere nogen der spørger om. Svaret er kendt. Vore politiske modstandere ved det. Vælgerne ved det. Og det gav Venstre den største valgsejr i mange år. Hvordan kommer Venstre videre? Hvordan kommer vi igennem med det vi vil? Det er de spørgsmål, vi nu må stille os selv. For naturligvis er valgsejren ikke det nederlag, vore politiske modstandere næsten pr. automatik vil søge at gøre den til. Det er aldrig et nederlag at få vælgernes opbakning. Jeg tror, vi kan bruge valgsejren til at lempe vores politik igennem. Det kræver tålmodighed og målbevidsthed. Vi har begge dele. Vore overvejelser må gå dels på det kortere sigt, i den situation vi står i nu, hvor alt tegner til en ny Rødkløver-regering, med et blad mindre på end den gamle, og uden eget flertal - og dels det lidt længere sigt, hvor Venstre igen vil få regeringsansvar. I vore overvejelser skal vi forholde os til den virkelighed, det aldrig rigtigt lykkedes at få frem til debat under valgkampen. For valgkampen blev jo holdt nede på grund af ulyst hos andre partier til forholde sig til - netop virkeligheden. Det er en virkelighed, som rummer alvorlige faresignaler for danskernes fremtid. Der er den fare, der kommer udefra - og den der kommer indefra. Her i fem-året for den folkelige revolution i Europa, som fejede Jerntæppet og Berlin-muren bort, og som indførte folkestyre i stedet for stivnede kommunistiske diktaturer, har den grå hverdag kvalt begejstringen og optimismen: Økonomisk og social nød, etniske og nationale konflikter, grænsestridigheder og mindretalsproblemer, miljøkatastrofer må - alt truer det de spæde demokratier, som kæmpe med problemer, der kan ryste selv gamle og rodfæstede demokratier. Vi ser i det tidligere Jugoslavien, i smukke områder hvor også mange danskere tidligere har nydt freden og venligheden. Vi ser, en hårfin grænsen mellem civilisation og barbari kan være Vi ser det samme andre steder. Og vi ved, at mange andre konflikter ligger og murrer lige under overfladen, også ganske tæt ved vore grænser, i et Europa der i mange år holdt disse konflikter kunstigt nede. Vi har

alle levet under truslen om den gensidige udslettelse af den kolde krigs atomvåben, og derfor er det vanskeligt for mange at forholde sig til den nye form for trusler mod freden - selvom disse trusler i virkeligheden er langt mere nærværende end den gamle atomtrusel. Europa er blevet friere - men ikke fredeligere. Og lykkes det ikke for os at sikre freden, så kan friheden igen gå tabt. Det siger sig selv, at Danmark ligger i en særlig udsat position. Vi har vænnet os til i mange år at leve under de store frie landes beskyttende vinger. Amerikanerne i NATO og vore europæiske partnere i Fællesmarkedet, EF og nu EU har sørget for, at vi i fred og frihed kunne udvikle vores velstand, og pakke os selv ind i velfærd. Jeg behøver blot henvise til 80'ernes gentagne fodnote-debatter for at illustrere, hvor mange danskere der ikke rigtigt havde øje for denne del af virkeligheden. Men den danske tryghed blev ikke cementeret med Jerntæppets og Murens fald. Vi blev tvært imod stillet overfor nye ansvar og nye udfordringer. Og det er udtryk for et utroligt svagt punkt i vort politiske og demokratiske system, at dette ikke kommer stærkere frem i den løbende politiske debat i Danmark - for slet ikke at tale om den valgkamp, vi lige har overstået, hvor disse emner jo nærmest var bandlyst af de fleste partier. Danmarks udfordring er denne: Det er i vores interesse, at det europæiske samarbejde udvides og forstærkes, så vi hurtigst muligt kan inddrage de nye demokratier i Øst- og Centraleuropa og Baltikum i vort fællesskab. Vi skal være rede til at betale prisen for at åbne vore markeder for dem. Og vi skal være rede til at inddrage dem på lige fod med os selv i vore forsvarsarrangementer og politiske samarbejde. Samtidig skal båndene til USA fastholdes usvækket gennem NATO. Og vi skal være rede til at lade NATO og Vestunionen påtage sig de militære opgaver som FN—Pagten kan gøre nødvendige, når det gælder fredsskabelse eller fredsbevaring på det europæiske kontinent. Det er ikke gjort med blot at sige, at det er man da stort set enig i. Vi må aktivt være med - alle steder - så der ikke et skabes tvivl om sammenholdet. Og her har Danmark problem, som også er problem for vore partnere - og som derfor kan vende tilbage og ramme os selv i — nakken med dobbelt styrke.

Det er ødelæggende for tanken om et helt og frit Europa, når man i nogle af de "gamle" europæiske lande drøfter en formalisering af et "Europa i flere hastigheder" hvor nogen er mere med end andre. Det - et er de jo det ikke samme som sende kunne signal med mod øst om at de ikke foreløbig skal regne med at

ligeværdige med os andre.

Men disse forslag er jo i høj grad udsprunget af frustrationer over nogle af de mere velstående europæiske landes træghed, når det gælder viljen til at påtage sig et medansvar for den europæiske udvikling. Danmark er desværre et alt for godt eksempel. Den fodsløbende danske holdning til europæisk samarbejde har været med til at fremme ideer, som dybest set rummer en alvorlig trussel mod grundlæggende europæiske frihedsidealer.

Alt dette vil blive drøftet i de kommende år, når en ny regeringskonference for udviklingen i Den Europæiske Union skal lægge rammerne for udviklingen ind i det næste århundrede. Vi vil blive spurgt, om vi vil være med - uden omsvøb og uforklarlige undtagelser. Og vi skal naturligvis svare Ja. Og for at sikre befolkningens opbakning, skal vi have en åben debat, hvor det gøres klart, at det europæiske fællesskab bygger på ønsket om at sikre freden og friheden i Europa – og vi skal bevise det ved at rydde op i den lukkethed og bureaukrati, som desværre stadig får lov til at blomstre i EU.

Her er en stor opgave for de liberale: Vi skal åbne danskernes Øjne for den virkelighed, der omgiver os. Vi skal sikre, at Danmark er en troværdig partner i det internationale samarbejde. Den fare, som kommer til os indefra, hænger på sæt og vis sammen med den ydre fare: Hvis, et lille land som Danmark, placeret i et af Verdens brændpunkter så skal kunne bevare sin frihed og sin fred – forudsætter det, at vi kan styre os selv. At regnskaberne stemmer. Både de politiske og de Økonomiske. Vi står med det helt grundlæggende problem, at vi lover og giver hinanden for meget. Det viser sig bl.a. ved, at tæt ved halvdelen af den voksne befolkning i Danmark i dag forsørges af samfundet – og at den nuværende generation ikke fuldt ud betaler for sin velfærd, men skubber en voksende del af regningen videre til næste generation. Det sker gennem opbygning af en indenlandske statsgæld, som er stærkt voksende. Nogen prøver at trøste os med, at det dog går den rigtige vej med udlandsælden, som er under afvikling. Og det er da rigtigt, at udlandsgæld er en endnu større trussel mod et lille lands selvstændighed, og at udlandsgælden er faldende - selvom advarselslamperne er begyndt at blinke, fordi vi ikke længere afvikler vores udlandsgæld så hurtigt, som vi havde planlagt. Udlandsgælden er altså ikke det samme problem i dag, som for ti år siden. Men det ændrer ikke ved det forhold at den indenlandske gæld rummer risikoen for fremtidige generationskonflikter.

Tænk på, at det er næste generation, som skal forrente og afdrage den

indenlandske statsgæld – samtidig med, at den skal betale for vore pensioner og opfylde alle de krav vi i vores alderdom vil have til den offentlige sektor. Det er tunge byrder, vi lægger på vore børn og børnebørn. Det hæmmer deres muligheder for at skaffe sig selv en rig og fri tilværelse. Derfor er den fortsatte gældsætning en alvorlig indre trussel mod fremtidens politiske og sociale stabilitet i Danmark. Og derfor må et brud med den økonomiske linie, der er lagt af Rødkløver-regeringen, være den højest prioriterede opgave for de liberale, når vi diskuterer vore opgaver på det kortere sigt. Det ser ud til, at vi får en ny Rødkløver-regering. Nu med kun tre blade tilbage, og med mindretal i Folketinget.

I den situation har Venstre intet ønske om at føre visne-politik. Venstre sætter sig aldrig med korslagte arme for passivt og uengageret at lade lovgivningsarbejdet foregå uden vores deltagelse. Venstre er et parti, der søger og altid har søgt ansvar og dermed indflydelse. Sådan vil det også være når det nye folketing mødes tirsdag den 4. oktober. Men Venstre og andre borgerligt-liberale partier kan jo ikke på egen hånd sikre, at der kan samarbejdes hen over midten i det nye folketing. Uden den nødvendige konstruktive og velvillige indstilling fra regeringen går det ikke. Og statsminister Poul Nyrup Rasmussen og hans regeringskolleger skal muligvis først lige have lidt tid til at vænne sig til, at forholdene i dansk politik er ændrede i forhold til dengang, da den første Rødkløver-regering blev dannet.

Dengang kunne Rødkløverregeringen med sit eget flertal gennemføre en omfattende skattereform og en omfattende arbejdsmarkedsreform - uden at give os andre mulighed for at få indflydelse.

Sådan er det ikke længere.

Hvis den socialdemokratisk dominerede regering vil basere lovgivningsarbejdet på et samarbejde med de borgerligt-liberale partier, må regeringen være indstillet på et samarbejde mellem ligeværdige partnere, hvor lovgivningens indhold vil komme til at afspejle det parlamentariske styrkeforhold mellem regering og opposition. Og lad mig for god ordens skyld minde om, at Venstre, konservative og Fremskridtspartiet tilsammen råder over et større antal mandater end den regering, der er ved at blive dannet. Alternativet til et samarbejde med det borgerligt-liberale Danmark tror jeg ikke virker tillokkende hverken på Poul Nyrup Rasmussen, på Det radikale Venstre eller på Centrumdemokraterne.

Hvis Poul Nyrup Rasmussens Regering f.eks. vil basere sin økonomiske politik på et samarbejde til venstre i folketingssalen, så er betingelserne skræmmende - både for regeringen og for Danmark. For så kommer regeringen til at tage skridtet fuldt ud. Det er nemlig ikke nok, at de tre tilbageværende regeringspartier går sammen med Socialistisk Folkeparti. En sådan fire-parti koalition har ikke noget flertal i folketinget. Et nej fra Poul Nyrup Rasmussen til at vise den fornødne vilje til et samarbejde med det borgerligt-liberale Danmark vil altså indebære, at Socialdemokratiet, de radikale og CD må deponere deres politiske handlefrihed hos ikke bare SF - men også hos Enhedslisten.

Jeg kunne forestille mig, at det på et tidspunkt vil indgå i Statsministerens overvejelser, at regeringen kan gennemføre lovgivningsarbejdet med skiftende flertal. Jeg tror roligt, jeg kan slå fast på vegne af oppositionen på begge sider af Poul Nyrup Rasmussens regering, at der kun vil være begrænsede manøvre-muligheder for politisk sejlads af den karakter.

Man vil aldrig se det borgerligt-liberale Danmark medvirke til at gennemføre økonomiske stramninger i form af højere skatter og afgifter for at gøre det muligt den socialdemokratisk ledede regering — sammen med SF og Enhedslisten - at Øge den offentlige sektors vægt i samfundsøkonomien på bekostning af virksomhedernes udfoldelsesmuligheder og på bekostning af familiernes frie valgmuligheder. Aldrig!

Den Økonomiske politik må ses som en helhed, der omfatter finanspolitikken, arbejdsmarkedspolitikken, skattepolitikken og en række andre områder. Hvis der skal samarbejdes, så skal der være en fornuftig sammenhæng i den politik, der bliver ført på alle disse områder.

Selvom vi i Venstre rækker hånden ud til et samarbejde med en kommende socialdemokratisk domineret regering under Poul Nyrup Rasmussens ledelse, så skal der ikke herske nogen tvivl om, at en sådan regering vil være dannet mod vores Ønske og uden støtte fra vores mandater i folketinget. Vi vil heller ikke udstede nogen som helst garantier for den regering, Poul Nyrup Rasmussen måtte danne.

Venstre gik til valg på Ønsket om at Danmark skal have en borgerlig-liberal regering. Det ønsker vi stadig. Og når arbejdet i Folketinget om få dage går i

gang, skal ingen være i tvivl om, at vi i Venstre ikke vil forsømme nogen mulighed for at realisere Ønsket om at danne en borgerlig-liberal regering.

Vi udsteder ingen garantier for, at vi ikke vil møde Poul Nyrup Rasmussens regering med mistillid i folketingsalen, hvis deri ikke forstår at etablere et samarbejde, der i tilstrækkeligt omfang tilgodeser Venstres og det Øvrige borgerlige-liberale Danmarks politiske interesser. Vi vil tvært imod sige til en socialdemokratisk ledet regering, at den vil straks blive mødt af vores mistillid, hvis den skaber den mindste usikkerhed om Danmarks tættest mulige tilknytning til det europæiske samarbejde og det vestlige forsvarssamarbejde.

En af de praktiske arbejdsopgaver, som det nyvalgte folketing meget hurtigt må kaste sig over, er finansloven for 1995. Den tidligere Rødkløverregering fremlagde et finanslovsforslag umiddelbart inden den udskrev folketingsvalget. Og Venstre og Det konservative Folkeparti kom med sine ændringsforslag som vort fælles bidrag til valgkampen.

Vi var på en række punkter meget kritiske overfor Rødkløverets finanslovsforslag: Det ville indebære et uansvarligt løft i statens udgifter, og det byggede på urealistisk optimistiske forudsætninger om bl.a. renten og udviklingen i ledigheden.

Det har desværre vist sig, at vor kritik nærmest skød under målet: Arbejdsløsheden bliver større end forudsat af regeringen. Underskuddet på statsfinanserne bliver derfor også større — og i forvejen var det alt for stort, hvilket også Europa-Kommissionen har mindet os om. Da valgkampen var slut, fik vi så at vide at det også går hurtigere i den gale retning med betalingsbalancen, end vi havde ventet det. Så der er et endnu større behov for en opstramning, end vi havde forudset, da vi baserede vores kritik på regeringens egne forudsætninger.

I Venstre forventer vi, at regeringen snarest indleder forhandlingerne om finansloven for næste år - og at vi nu får sandheden års frem om regningen for det sidste halvandet forbrugsfest. Nyrup Rasmussens regering vil ikke have den nødvendige parlamentariske styrke til selv at bære en finanslov igennem, og jeg tror, at selv langt ind i Socialdemokratiet er der en realistisk fornemmelse af, at en finanslov ikke kan gennemføres i samarbejde med SF og Enhedslisten. I Venstre - som i Det konservative Folkeparti - ønsker vi at få indflydelse på

finansloven. Vi er derfor indstillede på snarest at gå i forhandlinger med regeringen om statens indtægter og udgifter til næste år. Udgangspunktet for disse forhandlinger må dels være Rødkløverregeringens finanslovsforslag, korrigeret efter de nye oplysninger om ledighed m.v. - og dels Venstre og Det konservative Folkepartis forslag fra den økonomiske plan PA RET KURS IGEN I 1995.

I Venstre ved vi naturligvis, at vi ikke kan regne med, at alle elementer i planen PA RET KURS IGEN kan komme med i et forlig om finansloven. Men jeg vil understrege, at Venstre kun medvirker kun til et forlig om finansloven, hvis det opfylder en række grundlæggende krav. Vi vil ikke tage medansvar for en finanslov, der medfører en forøgelse af de offentlige udgifter, som vil true med at kvæle det økonomiske opsving.

Tiden er ikke inde til at øge de offentlige udgifter. For det første er der i Øjeblikket en kraftig Økonomisk aktivitet i nogle sektorer af dansk Økonomi. I den situation vil voldsom vækst i de offentlige udgifter medvirke til at fremkalde flaskehalse, lønstigninger og dermed en undergravning af virksomhedernes konkurrenceevne. Og for det andet vil Venstre ikke medvirke til, at give det offentlige forbrug og de offentlige udgifter mere råderum i samfundsøkonomien på bekostning af familiernes frie valgmuligheder og på bekostning af virksomhedernes muligheder for at gennemføre investeringer, som kan skabe nye arbejdspladser.

Derfor vil der være helt uacceptabelt for Venstre at gennemføre finanspolitiske tilpasninger, der består i begrænsninger af det private forbrug eller reduktioner af erhvervslivets investeringsmuligheder. En opstramning af finanspolitikken må i første omgang udformes som en begrænsning i omfanget af de resurcer, som staten beslaglægger gennem sit forbrug og sine udgifter.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg godt kan have bange anelser om, hvorledes en socialdemokratisk finansminister kunne tænke sig at planlægge en finanspolitisk stramning.

Hvis der er nogen, der har glemt hvordan det foregår, vil jeg blot henvise til erfaringerne fra slutningen af 1970'erne og begyndelsen af 80'erne. I den periode blev befolkningen plaget af evigt tilbagevendende påskeforlig og pinseforlig samt august- og septemberforlig, der alle sammen havde et fælles

træk: Næmlig nye skatter og afgifter.

Den socialdemokratiske rygmærksreaktion, også i den situation vi står i nu, kunne meget vel være forslag om øgede afgifter på forbrugsvarer, benzin, el og alle mulige andre afgiftsobjekter.

Men Venstre medvirker ikke til en økonomisk politik, der først og fremmest består af evigt tilbagevendende finanspolitiske stramninger og lettelser, der skaber ustabilitet i den økonomiske udvikling, og som gør det umuligt for virksomhederne og for borgerne at gennemføre en økonomisk planlægning, der rækker mere end blot et par måneder frem i tiden. Vi vil ikke tilbage til den politik, der for 12 år siden havde ført Danmark hen på afgrundens rand, som i sin tid fik Anker Jørgensen til at hoppe af som statsminister.

Et af de mange triste konsekvenser af folketingsvalget er at der ikke i folketingsvalget blev skabt et flertal, som vil der påtage ikke i sig underkaste Rødkløverregeringens skatteomlægning en grundig og omfattende revision.

I Venstre må vi derfor erkende, at det fremtidige lovgivningsarbejde på skatteområdet nødvendigvis må tage sit udgangspunkt i, at den skattelovgivning,

som Rødkløverregeringen fik vedtaget, i de kommende år vil stadig mere indarbejdet i skattesystemet. Det vil derfor blive stadig mere umuligt i en

håndevingning at ophæve eller at omgøre Rødkløverregeringens skatteomlægning.

Det betyder ikke, at vi ikke vil gribe den først givne lejlighed til at gøre op med nogen af de mest direkte skadelige elementer i Rødkløverregeringens skattepolitik. Det gælder de erhvervsskatter, som i stigende grad er en hæmsko for etablering af nye selvstændige virksomheder, og som blokerer for generationsskiftet i eksisterende virksomheder. Her er der et stort og voksende behov for ændringer. Det burde partier som de radikale og CD kunne se og vi vil presse dem for at udnytte det flertal, der – dermed vil være i Folketinget for at få rettet op på disse forhold.

Bruttoskatten vil vi fortsat helst se afskaffet, og som det første må vi sikre

befolkningen mod mod stigninger i bruttoskatteprocenten. Det skal bl.a. ske

Det ved, at bruttoskatten fremover skal indregnes i det samlede skatteloft. Samtidig er der stadig behov for indkomstskattelettelser, ikke mindst efter at Danmark er nået op på det højeste skattetryk i verden. Der er behov for indkomstskattelettelser for alle indkomstgrupper. Vi kan ikke i længden leve med, at personer med helt almindelige indkomster i Danmark skal betale en langt højere indkomstskat end borgerne i andre lande. Samtidig må der også ske en markant nedsættelse af de danske marginalskatte for at forhindre, at borgerne unddrager sig beskatning gennem sort arbejde, eller helt opgiver tanken om at arbejde, fordi udbyttet efter skat er så ringe eller at de føler sig tvunget til at rejse til udlandet for at beskytte sig mod skattetrykket.

Det var de opgaver, der ligger lige for -o og hvor Venstre skal søge indflydelse gennem et samarbejde med den regering, vi i Øvrigt hurtigst muligt ønsker fjernet. Så er der de mål, vi har sat os på længere sigt – og som kort kan sammenfattes: Et velfærdssamfund med et menneskeligt ansigt. Jeg tror, det er afgørende vigtigt for os i Venstre, at vi bruger de kommende år på en hudløs diskussion af, hvad vi vil med det danske velfærdssamfund: Hvor finder vi balancen mellem personlig frihed og personligt ansvar. Det er jo ikke uden grund, Venstre er blevet ungdommens parti. De unge Ønsker frihed. Men de unge ønsker også det medansvar og den trykthed, som et moderne velfærdssamfund skal bygge på. Man kan ikke bygge velfærd på lån. Derfor er kravet om samfundsøkonomisk stabilitet et ubetinget krav. Men et samfunds værdi måles på, hvordan vi behandler de svageste grupper. Og derfor er der en opgave i at definere disse grupper - og give dem den trykthed, det moderne velfærdssamfund kræver. Frihed — og ansvar. To uløseligt forbundne begreber i en liberal livsopfattelse. Hvor vi ikke kun skal tale om frihed. Ansaret rækker også ud over landets grænser. Derfor støtter vi som liberale, at danske soldater er med til at forsvare frihedens idealer andre steder i Verden. At der ydes udviklingsbistand og katastrofehjælp til Verdens fattige. At vi hjælper dem der er på flugt. Det hører altsammen med i den liberale opfattelse af ansvar. Venstre har i den nu afsluttede valgkamp talt åbent om behovet for opstramninger i den danske flygtninge- og udlændingepolitik. Det har vi gjort, fordi denne debat ikke skal overlades til de politiske yderfløje. Og fordi vi frygter, at misbrug af en liberal dansk lovgivning kan svække den folkelige opbakning til en human flygtningepolitik. Jeg tror, vi fik sat gang i noget. Man bliver ikke længere skældt ud for at være racist, når man forlanger at hjælpen går til dem, der er reelle

flygtninge - og at åbenlyst grundløse asylansøgere derfor skal afvises straks - eller når vi ikke vil finde os i kriminelle gæster. Og det er godt. Men vi skal bestandig selv være på vagt, så balancen bevares: Vi må fastholde, at vi som liberale ikke frygter fremmede, at vi er åbne overfor mødet med andre kulturer, at vi vedstår os vort medmenneskelige ansvar overfor andre der er i nød, uanset race eller religion. For har vi ikke det med i vores åndelige ballast, når vi diskuterer disse emner - så sejler vi let på grund. Vi skal bestandig vise den åbenhed og tolerance og medmenneskelighed, som også var et centralt emne under idédebatten i vår. Vi skal forsvare forfulgte overalt, hvor det står i vores magt at gøre en indsats. Gør vi det - så behøver vi heller ikke være bange for at kræve, at der er fornuft i den indsats vi gør. Kravet om frihed og åbenhed gælder også i den måde, vi behandler hinanden på her hjemme. Derfor skal vi fortsætte og forstærke opgøret med alle de former for kollektiv tvang, der findes i Danmark - først og fremmest på det danske arbejdsmarked. Den tvang, der presser mennesker ind i bestemte a-kasser og faglige organisationer, og som tvinger mennesker til at betale til den socialdemokratiske familie. Den tvang som låser vores penge fast i Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Som byder den enkelte lønmodtager formynderi under ferieloven og arbejdsmarkedets feriefond. Der skal også ryddes op i den almennyttige boligsektor. Vi må stræbe mod, at ethvert tilskud til lejere udbetales direkte til den enkelte lejer og ikke til politisk styrede lejerorganisationer. Kort sagt: Vi skal tage et opgør med de magtstrukturer, der er bygget op omkring den socialdemokratiske bevægelse — og som nærer den ved mere eller mindre skjulte tvangsbidrag. Frivillighed og åbenhed. Det skal være nøgleordene - også når det gælder andre politiske bevægelers økonomiske forhold. Også vores egen. Vi skulle gerne nå dertil, at alle politiske partier åbent lægger frem, hvor de henter deres økonomiske støtte - samtidig med, at der eksisterer frivillighed hos de mennesker, virksomheder osv, som giver støtten. Der skal også være lige vilkår for støtte til politiske bevægelser, så vi ikke som i dag ser, at den socialdemokratiske bevægelse især støttes af tvangsudskrevne midler, der er trukket fra på selvangivelserne - mens vi andre må hente frivillige bidrag fra beskattede midler. For sådan er det jo i dag. Og det skal vi ikke blive ved med at finde os i! Jeg hørte med interesse fra det radikale landmøde lige før valget, at de radikale vil gøre det til et krav i forbindelse med regeringsdannelsen, at der gennemføres åbenhed og frivillighed vedrørende økonomiske bidrag til de politiske partier. De radikale kan regne med Venstres fulde støtte til dette krav. Så der er ingen undskyldning for at udelade dette punkt, når der i disse timer forhandles om et nyt grundlag for Rødkløver-regeringen. Opgøret med den socialdemokratiske magtmaskine er et led i det opgør med formynderiet i

Danmark, der vil stå højt på den liberale dagsorden i de kommende år. Et formynderisk samfund bliver et koldt samfund. Når man griber ind i det enkelte menneskes og den enkelte families daglige tilværelse med forbud og påbud, og med tilbud om forsørgelse der omfatter halvdelen af befolkningen - så mister den enkelte følelsen af ansvar for sin egen tilværelse. Og for naboens skæbne. Og så får vi et koldere samfund. Det er derfor, vi skal kæmpe for et velfærdssamfund med et menneskeligt ansigt. Et samfund, der tilbyder de svage grupper tryghed - og som giver frihed under ansvar til dem, der kan klare sig selv. Det er den bedste måde, hvorpå vi kan forberede os til morgendagens samfund. Fremtiden tilhører de liberale. Derfor kan vi alle sige hinanden her i dag: Det er dejligt at være liberal.

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Den kolde Krig 1946-1989, Politisk tale, Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/uffe-ellemann-jensens-tale-ved-venstres-landsmoede-1994>